

A testvéri szeretet maradjon meg közöttetek. ²*A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg.* ³*Ne feledkezzetek meg a foglyokról, mintha fogolytársaik volnátok, a gyötrődőkről, mint akik magatok is testben vagytok.*

⁴*Legyen megbecsült a házasság mindenki előtt, és a házaselet legyen tiszta, mert a paráznakat és a házasságtörőket ítéletével sújtja Isten.* ⁵*Ne legyetek pénzsóvárak, érzétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.”* ⁶*Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”*

Kedves Testvéreim!

Minden vasárnap ezzel a megszólítással kezdem az igehirdetést. Az elmúlt napokban a nyári táborban beszélgettünk erről a konfirmandusokkal: kit is nevezünk mi testvérnek? Ki az én testvérem? Közös szülőktől származó gyermekek. Vagy féltestvérként határozzuk meg azokat, akiknél csak az egyik szülő közös. De miért használjuk ezt a kifejezést a gyülekezetben? Az ifjúsággal kétféle megoldást göngyölítettünk fel. Az egyik egy általánosabb: Jézus Istenről úgy beszélt, mint a mi Atyánkról: Ti pedig így imádkoztatok: Mi Atyánk. Ha ezt elfogadjuk, és valóban tudjuk együtt mondani ezt az imádságot, akkor valóban testvérek vagyunk, lehetünk. Ezért lehet helyes az igehirdetés elején a „Kedves Testvéreim” megszólítás, hiszen joggal feltételezem, hogy akik itt vannak az istentisztelet végén közösen el tudjuk mondani ezt az imádságot. De a konfirmandusokkal egy mélyebb értelmezéssel is megpróbálkoztunk. Testvér, azaz akivel egy vér csörgedezik az ereinkben. Az úrvacsorában – valljuk – hogy Jézus testét és véréát vesszük magunkhoz, nem jelképesen, hanem valóságosan. Szokták mondani az vagy, amit megeszel. Jézus testét és véréát magunkhoz véve egy testté válunk vele, és általa egymással is, tehát az úrvacsorával élők a testvéri közösség. A kettő értelmezés között van különbség, hiszen nem feltétlenül úrvacsorázik az, aki el tudja mondani a miatyánkot, de azért lényegileg mégis közel állnak, hiszen mindkettőnek az alapja az Atya Istenbe vetett hit. Mindezt azért is mondtam el, mert nagy örömöm volt, hogy a táborban ilyen komoly teológiai témákról is tudunk beszélgetni a tizenévesekkel. Más részről pedig mai alapigénk éppen ilyen kérdésekkel foglalkozik. Házitábláknak nevezzük azokat a teljesen gyakorlati tanácsokat, amelyeket egy-egy levél végén jegyez le az író, mindegy útmutatásként. Mai igénk a Zsidókhoz írt levél utolsó fejezetéből egy ilyen házitábla első részlete, teljesen gyakorlati módon szól a gyülekezethez, annak tagjaihoz, hogy különböző helyzetekben hogyan viselkedjenek. Egy-egy témát csupán egy mondatban tárgyal, nem megy bele részletekbe, nem fejt ki, hogy hogyan is gondolja. Miért nem? Azért mert ezek a házitáblák csupán figyelemfelkeltések, összefoglalások, ismétlések, amelyeket régebbi korokban valóban kis képekként a falra is kitűztek, vagy éppen falvédőkbe, párnákba hímeztek bele, hogy mindig az ember szeme előtt legyenek. Néhány hete egy buszmegállóban állva éppen beláttam egy irodaházba, ahol a nagy irodai teremben táblákon emlékeztették a dolgozókat a cég mottójára, vagy éppen az íróasztali rend megőrzésére, tehát ma is működő dologról van szó. A levelekben gyűjteményes formában találjuk ezeket, de minden mondat mögött, egy-egy igehirdetés állhatott, valahogy úgy, ahogyan a mai prédikációt is kezdtem. Miért szólítjuk, szólíthatjuk egymást testvérnek. A rövid igehirdetést pedig ez a házitábla összegzi – mai alapigénk első mondata: *A testvéri szeretet maradjon meg közöttetek.*

Hogy milyen igehirdetések kötődtek a gyülekezetben ezekhez a házitáblákhoz, arról csak elképzeléseink vannak, a mai istentiszteleten igyekszek mindegyik ma élénk kerülő házitáblához egy-egy rövid magyarázatot fűzni.

A következő házitáblán így hangzik:

²*A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg.*

A korai keresztyénség terjedésében a vendégség nagyon fontos szerepet játszott. Abban a kultúrában természetesnek számított, hogy a házba bekopogató – akár váratlan – vendéget örömmel fogadták, és mindennel ellátták, nem csupán néhány órára, hanem 2-3 napig. Persze ezzel nem illett visszaélni. A vendégszeretet a keresztyénség terjedésében azért volt fontos, mert az apostolok így járták a városokat, falvakat, szerte a Római Birodalomban. Nem templomokban, iskolákban hirdették az igét, hanem az otthonokban. Egy-egy ilyen látogatás aztán hatással volt nem csak a családnak, de egész környezetük életére. Ezért utal a házitábla írója Ábrahámra, aki a sátra mellett elhaladó három embert behívta magához és megvendégelte őket, és ezzel – bár akkor ő nem tudta – Isten angyalai, az ő követői, az Ő üzenetének hozóit látta vendégül. A fontos üzenet pedig, hogy Ábrahámnak öreg kora ellenére gyermeke fog születni, változást hozott. ²*A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg.*

Nem csak az első században volt fontos ez a házitábla, ma sem szabadna elfeledkezni a vendégszeretetről. És ezt most megfelelő önkritikával is mondom. Mert a házitábla két oldalról is megközelíthető: az egyik a vendég fogadó oldala, a másik pedig a vendégségbe induló oldala. Én azt gondolom, hogy a levél szerzője inkább ez utóbbira utal. Vajon a címzettek mennek-e másokhoz, ahogyan hozzájuk is érkeztek az apostolok, és viszik-e – mintegy angyalként – az Isten üzenetét? És itt mai gyülekezet és lelkész is kérdés elé van állítva... mert még azokhoz sem jutok el lelkészként, akik itt vannak a templomban, nemhogy azokhoz a távoliakhoz, akiknek talán csak a látogatások alkalmával tudnám hirdetni az evangéliumot... És te testvérem? Érezted-e már, hogy Isten küld téged: menj el vendégségbe, és mondd el ott, hogy miért jó az Isten közelsége. Hogy mit kaptál te azzal, hogy jársz templomba, hogy imádkozol... A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek!

³*Ne feledkezzetek meg a foglyokról, mintha fogolytársaik volnátok*, Bár teológus éveim alatt börtönmisszióztam, most mégis azt kell mondanom, hogy ez a házitábla nem a köztörvényes bűnözők meglátogatásáról szól. Hanem azokról, akiket az első század vége felé a Jézus Krisztusba vetett hitük miatt börtönöztek be. Ugyan ma Magyarországon nem élünk át üldöztetést, ugyanakkor, ha körül nézünk a világban, akkor azt látjuk, hogy több százezer keresztyén szenved a hite miatt. Többször említettem már Roopot, egy Indiából származó ismerősömet, aki családjával Angliában telepedett le. A hindu család nem nézte jó szemmel, hogy Roop megtérte, keresztyén lett. De ő ezzel nem törődve a kényelmes életet hátrahagyva, visszaköltözött szülei szülőfalujába Indiába, és ott hirdeti az Isten igéjét, úgy, hogy a saját unokatestvérei folyamatosan meg akarják ölni. Roopot a napokban megmútik Angliában, mert az egyik testvérének odaadja a veséjét. Ami számára természetes, az a családjának nem. Hindu testvérei valószínűleg megölnék, ha ez kiderülne, ezért a műtét után egyből repülőre száll, és Indiában fog lábadozni. ³*Ne feledkezzetek meg a foglyokról, mintha fogolytársaik volnátok*,

³*Ne feledkezzetek meg a gyötrődőkről, mint akik magatok is testben vagytok.*

Ha üldözött keresztyéneket nem is, de gyötrődőket, testi lelki bajjal vívódókat mindenki ismer. Imádkozunk-e értük? Meglátogatjuk-e őket? ³*Ne feledkezzetek meg a gyötrődőkről, mint akik magatok is testben vagytok.*

⁴*Legyen megbecsült a házasság mindenki előtt, és a házasság legyen tiszta, mert a paráznakat és a házasságtörőket ítéletével sújtja Isten.*

Azt hiszem nem kell hangsúlyozni mennyire fontos házitábla ez. Talán egy külön igehirdetést is megérne, sőt akár egy sorozatot is. Tervezzük is, hogy egy házaskört indítunk a gyülekezetben. De ennél a házitáblánál is igaz, hogy nem csak a házásoknak szól, hanem mindenkit figyelmeztet: legyen megbecsült a házasság mindenki előtt... ami azt is jelenti, hogy odafigyelünk a másokra, odafigyelünk a családokra, és ha bajt érzékelünk, akkor jelzünk. De ha mást nem teszünk, csak imádkozunk a környezetünkben, családjukban lévő házastársakért, már ezzel is segítjük őket. A házasságban élők pedig különös figyelemmel kell, hogy olvassák ezt a házitáblát: ⁴*Legyen megbecsült a házasság mindenki előtt, és a házasság legyen tiszta, mert a paráznakat és a házasságtörőket ítéletével sújtja Isten.*

És elérkeztünk mai utolsó házitáblánkig: ⁵*Ne legyetek pénzsóvárak, érzétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.”*

Vajon megelégedett vagyok-e? Nem kívánok-e többet, mint ami lehetőségem van? Rá tudom-e bízni magamat arra az Istenre, aki tudja, mire van szükségünk, és nem marad el tőlünk? Úgy tűnik, ez már az első századok keresztyénei számára is probléma volt, éppen ezért lenne fontos, hogy ez a házitábla is a szemünk előtt legyen akár nap mint nap.

Mai alapigénk utolsó mondata, mint egy ráadás házitábla az előzőket is összefogja: ⁶*Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”*

Velem van az Úr! De jó lenne ezt valóban mindig a szemünk előtt tudni. Mert, ha ez lenne minden gondolatunk kezdete, akkor mind a testvérszeretetet, mind a vendégszeretetet, mind a gyötrődők iránti szeretet, vagy éppen a házastársak iránti szeretet sokkal könnyebben teljesíthető lenne. Velem van az Isten, aki úgy szerette ezt a világot, hogy egyszerűen fiát adta. Ezért hálából, örömmel igyekszem arra, hogy teljesítem akarátát, hiszen ezek a házitáblák ha jól belegondolunk a tízparancsolat keresztyén megközelítésében igazítanak el bennünket. Az ő törvénye, az ő akarata, amelyet lehetőségként ad számunkra, hogy éljünk vele. Adja Isten, hogy a mi Jézus Krisztusba vetett hitünkéből fakadjon mind az akarásunk mind a cselekvésünk. Amen.